

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 51. Schisma in monte Cassino.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

§. LI.

*Schisma in Monte Cassino.*Sæcul. XII.
A.C. 1126.

Eodem tempore, quo discordia in Monasterio Cluniacensi gliscebatur, Monasterium Cassinense quoque scædo schismate laborabat. Cum aliquando Lambertus Episcopus Ostiensis, postea Honorius Papa, ad Montem Cassinum venisset, & *Chron. Cass. IV. c. 81.* Oderisum II. Abbatem rogasset, ut sibi quoddam monasterium, ejus Abbatix subjectum, in hospitium concederet, in quo etiam Leo Marsorum Antecessor suus diversatus fuisset, Oderisus obsequium denegavit, veritus, ne futuro tempore Episcopi Ostienses id sibi tanquam jure debitum vellent asserere. At non probabatur hoc argumentum Lamberto, & offensus discessit. In Cathedram deinde Apostolicam evehctus, pecuniæ subsidium pro Ecclesiæ necessitatibus ab Abbate Cassinensi petiit, qui, nam & ipse Cardinalis erat, animo admodum commotus respondit; se prius ad Electionem novi Pontificis vocandum fuisse, ut consiliorum participem fecissent, quem nunc onera portare cuperent. Quadam vero

P p 5 die,

pro convocari cœperint Capitula Generalia nigrorum Monachorum præter Cluniacense, in quibus de emendandis monachorum vitiis actum est. &c.

c. 83.

Sæcul. XII.
A.C. 1126.

6. 48.

die, Monachis suis interrogantibus, unde Honorius Papa genus duceret, & quibus dotibus esset instructus, fastidiose respondit: *nescio cujus patris filius sit, sed ipsum a capite usque ad calcem totum literatum esse novi.* Cum verba aculeata ad aures Pontificis pervenissent, animum jam prius irritatum vehementius accenderunt. Ergo quadam die in arce Fumoniensi commorans Papa, Oderisum Abbatem, ad se accersitum, adstantibus compluribus Laicis, acriter objurgat, exprobrans, quod miles esset non Abbas, & vir prodigus, qui rem monasterii familiarem pessumdaret.

c. 88.

Pontifici deinde Romam reverso reditur epistola Adenulphi Comitis Aquinatis, qui capitali odio Abbatem prosequeretur. Scribebat vero, Oderisum Abbatem in illa regione se se ut Papam gerere. Honorius his literis fidem adhibens, Oderisum Abbatiali Dignitate privare statuit, missoque protinus Gregorio Episcopo Tarracinensi, olim Casinensi monacho, Oderisum Romam venire jubet, ut de iis, quæ ipsi objiciebantur, se purgaret. Noluit morem gerere Abbas, nisi prius in gratiam redire liceret cum Pontifice, quem sine suo merito sibi infensum, & præjudicii occupatum, esse dicebat. Papa vero, postquam eum ter vocasset, Sententiam depositionis

nis in Hebdomada quinta Quadragesimæ, Sæcul. XII.
 anno millesimo centesimo vigesimo sex- A.C. 1126.
 to pronunciavit, adjiciens, si Oderisus
 nullius aliunde criminis reus esset, ejus
 tamen contumaciam & superbiam retun-
 di oportere. Ipse, pessimum amplexus
 consilium, sententiam contempsit, & in
 Dominica Palmarum in Cathedra sua se-
 dens cum baculo & annulo omnibus Ab-
 batis officiis defunctus est. Papa, viri
 arrogantia concitatus, eum cum omni-
 bus fautoribus, iisque, qui ipsi obedien-
 tiam præstituri essent, in die Paschatis
 excommunicavit. Quæ res funestas ri-
 xas inter monachos, & cives urbis S. Ger-
 mani, Monasterio Cassinensi subditæ, pe-
 perit. Ad arma utrinque proruperunt,
 & monachi a civibus, quibus plus virium
 erat, ad ejiciendum Oderisum, alium-
 que Abbatem eligendum, compulsi sunt.

Ergo Nicolaum Oderiso subrogant
 Montis Cassinensis Decanum. Non nul-
 li vero Seniorum, missis clam ad Ponti-
 ficem literis, affirmabant, eum commota
 seditione & contra Canones fuisse ele-
 ctum. At Papa antequam ei de electio-
 ne Nicolai quidquam renunciatum fuisset,
 Gregorium Cardinalem Titulo Apo-
 stolorum ad montem Cassinum miserat,
 cum mandatis; Signoretum, Monasterii
 Capuani Præpositum, Abbatem Cassinen-
 sem eligi curaret, atque ea conditione
 suum

c. 89.

Sæcul. XII. suum Papa Monachis promittebat præ-
 A.C. 1126. sidium. Ubi Cardinalis, congregatis
 monachis, Papæ mandata exposuit, sta-
 tim obstrepentium voces audita, & di-
 centium; electionem Abbatis nemini nisi
 ipsis solis competere, atque rem esse non
 ferendam & erubescendam, Cardinali-
 bus hodie subijci Monasterium, quod
 semper liberum & ab omni jugo exem-
 ptum fuisset. Tunc vero Cardinalis, im-
 perato silentio, *scitote, inquit, me neuti-
 quam ideo buc venisse, ut Pontificis vel
 Ecclesiæ Romanæ commodis servirem.
 Hac enim nec auxiliis vestris nec laudibus
 indiget, a Filio Dei fundata, a quo Cæli
 & terræ Imperium accepit. Monaste-
 rium Cassinense a S. Benedicto, qui literis
 liberalibus Romæ instructus fuit, atque a
 S. Mauro & S. Placido, civibus Romanis,
 fundatum, postea a Longobardis destru-
 ctum a Romanis Pontificibus Gregorio &
 Zacharia restauratum, iterumque a Sa-
 racenis concrematum, ab Agapito Ponti-
 fice restitutum est. Itaque Romana Ec-
 clesiæ causa est prorsus singularis, cur se
 hujus Monasterii Matrem & Dominam
 existimet. Monachi, hoc sermone deli-
 niti, Cardinali reposuerunt, admodum
 perplexa jam esse Monasterii adjuncta,
 ubi vero tranquillitas rediisset, facturos se
 esse, quod Papa optaret.*

Sup. lib.

XLI. §. 33.

At

At vero Oderisus, comperta Nicolai electione, ad rem inexpectatam acerime commotus, Bantranensi arce in potestatem redacta & coactis undique copiis, castella Nicolao faventium igne ferroque vastavit. Contra Nicolaus, ut parta tueretur, Roberto, Principe Capuano in auxilium advocato, ex Monasterio Cassinensi Altare aureum, gemmis ornatum, calices aureos & thuribula, aliaque vasa ex argento plurima, a Pontificibus & Principibus dona data, ad se deferri jussit, qua re odium monachorum implacabile in se provocavit. His subsidiis bellum gessit. Inter hæc Oderisus, cum de reconciliando, nisi hoc remedium arriperet, Papa subiisset desperatio, Romam venit, ac ad ejus pedes accidens se Abbatia Cassinensi in ipsius manibus abdicavit, & Honorius, ut tantum tumultum componeret, Nicolao ab Abbatiali munere deposito, omnibusque ejus Fautoribus excommunicatis, ad monachos epistolam dedit in hunc sensum; Si suæ curæ & affectui paterno monasterii perturbati sortem vellent committere, se ipsum venturum esse & ad illud reformandum tam in rebus Spiritualibus quam temporalibus adlaboraturum. Monachi ergo, Nicolao infesti, quem, monasterii possessionem aditurum, objectis repagulis excluderant, nunciis ad Papam missis,

Sæcul. XII.
A.C. 1126.

c. 90.
Bellum
in Territorio
Cassinensi.

c. 91.

c. 92.

Sæcul. XII. missis, imperata se facturos esse indi-
 A.C. 1127. carunt.

- c. 94. Summus Pontifex Matthæum Car-
 dinalem Episcopum Albanensem Cassi-
 num misit, qui, Capitulo convocato, eli-
 gentibus Signoretum, licet absentem,
 præfuit, nam cum Capua digressus ad
 electionem commearet, in via a viro no-
 bili, Nicolai partibus addicto, interceptus
 est. Ceterum Abbas Cassinensis duode-
 cima Julii anno millesimo centesimo vi-
 gesimo septimo electus, & postea e ca-
 ptivitate liberatus, cum Cassinum per-
 venisset, Cathedræ S. Benedicti imposi-
 tus est. Cessit Nicolaus, arcesque mu-
 nitas, quas obtinebat, dedit, Papa ve-
 ro Cassinum delatus Signoretum Benedi-
 ctione Abbatiali ordinavit, quæ res sine
 exemplo erat, quippe mos antiquus fere-
 bat, ut Abbates electi ad Benedictionem
 accipiendam Romam se conferrent. Pa-
 pæ deinde volenti, ut electus ipsi fidem
 juraret, obstiterunt monachi, quod di-
 cerent, nunquam Abbates suos se hujus-
 modi Sacramento obstrinxisse. Cumque
 Papa reponeret, dedecori non futurum
 esse Abbati Cassinensi, si faceret, quod
 omnes ferme Episcopi aliique Abbates
 non recusarent, responderunt monachi,
 ideo id fieri, quod alii sæpe in Hæresim
 lapsi fuissent, & opiniones Ecclesiæ Ro-
 manæ adversas propugnassent. Ac-
 qui-

quiescente Pontifice, finita est causa Mon-
 tis Cassini, cui Signoretus Abbatiali Di-
 gnitate fulgens annis novem & dimidio
 præfuit. Sæcul. XII.
A.C. 1127.

§. LII.

Papa bellum gerit in Apulia.

Guilielmo Apuliæ & Calabriae Duce,
 eodem anno millesimo centesimo
 vigesimo septimo, vigesima octava Julii,
 nulla relicta prole fatis functo, Rogerius
 Siciliae Comes, ejus patruus, quem hæ-
 redem scripserat, Salernum venit, ubi ab
 omnibus Princeps & Dominus salutatus,
 & ab Alfano Episcopo Capuano unctus
 est. Tum Regium divertit, ibique Dux
 Apuliæ proclamatur, reversusque in Si-
 ciliam, ex eo tempore Ducem se in omni-
 bus Decretis inscripsit. Legatione quo-
 que ad Honorium Papam cum muneri-
 bus adornata rogavit, ut hunc sibi Titu-
 lum indulgeret, pollicitus, si Papa con-
 sentiret, se duas urbes Trojam & Montem
 Fusculi prope Beneventum positas ejus
 ditioni adjecturum esse. Recusavit vero
 oblata Pontifex, ea re offensus, quod
 Rogerius quidquam aliud antiquius ha-
 buisset, quam a Romano Pontifice Inve-
 stituram petere. At contra Rogerius,
 indignatus se repelli, Vasallos suos agros
 Beneventanos depopulari jussit. Cui ut
 se se opponeret Pontifex, eodem anno
 trige-

*Baron, 1127.
 ex Chro. Ro.
 Salern &
 Chro. Benev.*